

A photograph of a kitchen cabinet with glassware and dishes. The cabinet has white shelves and a dark wood frame. The shelves are filled with various items: the top shelf has several glass tumblers and a yellow teapot; the middle shelf has a collection of white ceramic dishes with blue floral patterns; the bottom shelf is filled with numerous clear glass wine glasses. The text is centered on the middle shelf.

Tá ókunnufólk
kom á leið
HEIMABLÍDNI

A photograph of a bookshelf. The shelf is filled with books of various colors and sizes. The text is centered over the books.

SPROT N

Tá ókunnufólk
kom á leið

HEIMABLÍÐNI

SPROT | N

Fororð	9
Um okkum	11
Vertskapur og at sita væl	12
Hjá okkum	14
Vælkomsnapsur og durasnapsur	21
Langborðið	26
Ræstur fiskur og saltfiskur	33
Mjólk, smør og ostur	43
Ræktingarmaðurin	54
Grøði	59
Laksurin	71
Kúgvín hjá grannanum	79
Rugbreyðið hjá Onnu	83
Seyðahundarnir hjá okkum	85
Gløggið	90
Rabarban	94
Embla	97
Bryggjariíð í grannalagnum	99

Drekkamunnurinn	105
Gagnnýta ullina	107
Mynstur, ið ferðast um lond	115
Grindaknívurinn	124
Tjóðbúinn	127
Fjallstaurinn	135
Grams	139
Rossini	143
Hagin og fjøllini	148
Fjallboð	153
Fletta seyð	163
Krov og avroð	175
Hjallurinn	179
Seyðarhøvd	183
Blóð og blóðpylsa	185
Heimablídni hjá Onnu og Óla	189
Heimablídni	199

Hetta landið er mítt,
hetta landið er títt,
sum tað liggur í havi
so fagurt og frítt.
Her er heimið hjá mær,
her er heimið hjá tær –
og tað sigur við teg:
„Tú skalt minnast meg altíð
um allan tín veg.“

- HANS A. DJURHUUS

FORORÐ

Ikki vardi tað okkum, at Heimablíðni skuldi verða ein so stóur partur av okkara gerandisdegi, tá ið vit í sínari tíð fóru at droyma um, hvussu garðurin kundi mennast til annað enn djóralív.

Hetta var í tíðini, tá ið vit bæði burturav høvdu okkara gerning á garðinum. Dagligu uppgávuvarnar vóru at ambæta og mjólka neytunum, taka okkum av seyðahaldinum og rækta bø og haga. Fyri okkum var tað umráðandi at lata børnini vera uppi í arbeiðinum, tí vit bæði hava upplivað góða felagsskapin í arbeiðslívinum á garði, og at brúk er fyri øllum hondum, skal alt fáast til høldar.

Serliga minnst vit morgnarnar á vetri 2001, tá ið vit sum vanligt høvdu mjólkað og lagt fyri neytini. Um veturin vóru stundir at njóta morgunmatin, og tað var ikki sjáldan við stoktum røstum rivum. Tað vóru løturnar, tá ið tankarnir fóru at reika, hvussu vit betur kundu gagnnýta tilfeingið á garðinum. Tað var í tíðini, tá ið fólk vóru farin frá at leggja so nógv í mat av føroyskum uppruna. Avroðini vórðu ikki á sama hátt sum áður tikin upp, og føroyskt neytakjöt hevði ongan serligan tokka millum manna. Ullin misti virðið og fekst ikki til høldar, sum vit kundu hugsað okkum.

Hetta prátið okkara millum festi røtur, men skuldi hava sína tíð at búast. Tá ið vit lögdu grundina undir bóndahúsinu, ið vit bygdu okkum í 2006, lögdu vit upp fyri móguleikanum at matgera fyri meira enn einum vanligum húski. Um somu tíð mennist kring um okkum samleikin um norðurlandsku matmentanina. Hetta rák gav eisini íblástur í Føroyum, og vit seldu nýflettan seyð til eina slóðbrótandi føroyska matstovu. Rákið um allan heim var at matgera burðardygt og at gagn-

nýta rávørun úr nærumhvørvinum. Hetta fall okkum lætt, tí tað burðardyggja er ein natúrligur partur av samleikanum hjá einum bónda.

Av og á høvdu vit gestir á garðinum og borðreiðdu „Smakka Føroyar“. Men ikki fyrr enn í 2013 kom veruliga gongd á virksemini at bjóða gestum heim til okkara. Henda tíðin hevur lært okkum, hvønn týðning vertskapur og at borðreiða mat av føroyskum uppruna hevur. Tað snýr seg um at tora at siga ja til at fáa gestir á gátt at verða partur av okkara heimið og loyva teimum at smakka rávøruna av sjógvu og landi. Ein sameining av siðbundnari matgerð tvinnast saman við uppskriftum, ið hava fylgt okkum í lívinum, og dirvi til at roynda nýggjar mátar at borðreiða tað, ið er rundan um okkum.

Matgerð er ein færingur, vit eru so vælsignað at hava við heiman. Anna hevur sum bóndadóttir fingið í beinið at taka upp slakt av seyði og siðbundna matgerð. Bæði hava vit havt møður, ið lögdu doyðin á, at tað skuldi vera tað besta, tá ið matgerast skuldi, meira enn tað vanliga. Umframt góða matin skuldi borðið taka seg væl út, og bæði postalín og borðbúnaður úr silvuri kom til æru. Eisini vóru vit so heppin, at vit frá heilt ungum árum vórðu tikin við í matgerðina, og tað hevur gjørt sítt til, at matur og matgerð hevur so stórt pláss í lívi okkara.

Fyri okkum hevur tað eisini týðning, at garðurin, ið vit hava á hondum í 9. ættarliði, hevur so mikið týðandi virksemini og virði, at onkur av børnunum fær hug at festa garðin, tá ið vit einaferð leggja frá okkum.

Anna og Óli Rubeksen

Anna og Óli Rubeksen – bændur á Mýrini á Velbastað

Anna, fœdd í 1961, borin til garðin, og Óli, fœddur í 1958, úr Havn, sita við festinum í 9. ættarliði. Yvirtøkan av festinum var 1. januar 1995, tá ið pápi Onnu ikki orkaði meira.

Garðurin telur 6 merkur. Innangarðs er sláttubøur, og uttangaðs norðan fyri bygdina er Lambhagi, ið ber 150 áseyðir. Umframt seyðin er fjølbroytt djóralív á festinum. Hundar, hønur, gæs, kettur og ross mynda livandi umhvøvið á garðinum

Børnini, ið eru vaksin, eru fimm í tali.